

Ísólfur Pálsson.
f. 11. mars 1871
d. 17. febrúar 1941.

Ísólfur Pálsson f. 11. mars 1871, d. 17. febrúar 1941.

25 bls. qto.

Vidbætur: 3.

[Faint, mostly illegible handwritten text in Icelandic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Frólfur Pálsson, f. 11. Mars 1871, d. 17. Febr. 1941.

Sérstök ástæða er til þess, jafnvel fyrir mig, að minna st. þessa góða bróður minn og
 mæta manni, og þess hefði ég eigi þurft að biða, að hann feliðist; en ís þvi sem úr er komið,
 vil ég eigi draga það langur. Auk þess, samþótt bláð bejarinn hefði bejar minna st.
 hann með réttu góð í einu veg, sem sé heflegur niðr, gyltinn á með öllu, þá
 varu hvar þeirra séra Ánna Sigurðssonar við útför Frólfs 1. mars, svo og úr-
 varpskæða stúlastríða Freyðstíns Gunnarssonar í 70. afmelli Frólfs, hinn
 11. s. m. svo hugdóttur, samman og 4 öðrum, að ég tel mig litlu sta engra þess
 ann að biða, og vil vísa til alls þessa fleins, en þvi þýttur að vilja þýttast.
 En það er ein þess ymislöpt, sem ég einu vandi var við í fari þessa at-
 hængula og glögg stýggna manna, en ef þygg að fáin aðin hafi um vitad góð
 vildi að einhver stæðar þessir þess, jafnvel þó ég hafi vissu fyrir þvi, að
 Frólfur taldi það einþamál sín, sem hann eigi vildi fléka framman í
 aðra og taldi engu nauðsyn til þess, að aðin þess vitnesstýn um.

Það vanda þvi að vissu þá dæmi af fjölda mögnum, sem ég vil minna st. í þess,
 um sérstaka atþygli hans í vörðun áttu. einþamnum, sjálfdröms-til-
 þellnum og 4 áttu hans við fleins, þótt vitaulega vori meir eigi þess um og
 um með el þess, en hann notadi og setti samman.

Frólfur var jafnan hverslítilur mig um það, að þanga vörður að sjó, og líta
 effri ymum er að sjóferðnum laust. Vand á þá oft var við það, að þess
 sá hann ymislöpt, en hvarbi ég sé aðin hofnum þess effri að þess vori
 að sjá eða hefja, en vandi þessu þó til beudinga og leiddurinn, sem
 hann lét elti uppi við aðra, hvar er vori, um að vori þess. Þó líf þess
 gæfist til að minna st. í það í samþandi við eitthvæð umad.

Þessu er það eitthvæð um í laust dæmi, í glada-salstíni, þyggur vori

"sjónastéttum sjó," ad iud geygum samann viðna í hafnar Ealbo; lágu þar
þá mög stípa, bændin iud hafnar gáðans. Seji ó þá iud þálf:

"það er eldi iudinn í sjónum mína; hann er of þjóstleikur og engar vind-
bleð ad finna."

"Ó-ja," segir þálfur, "þu þad l'ður eldi í löngu ad bresting verður í því,
og þad bráðlega, svo, ad minn minnar."

"Há! Hælduðu ad hann brestir bráðlega min verður frá því sem min er?"

"þad verður komid bráðvirk og þrin: sjó minn au þriggja daga!"

"Hvad hefiru til markis min þad, og á hvernig er þeg ad sjó þad?"

"Sérdu eldi stípa, sem liggja héra bændin iud ealbo?"

"Já, min mér sjú iud fara vel min þar: þau þreyfast eldi í loyru svinn!"

"þá kelduðu min eldi vel eftir þein: þad er min mitt þad, þau þreyfast."

"Lítu í siglun þessara, og sjáðu hvern þeir þreyfast eldi til of þrá."

þegar ó eldi eftir þessu, sá ó ad siglun þessara þreyfast lítid mitt of
þessu: "Hver þessa eldi þessi lítla þreyfing ad þessa þreif: þá átt ad sjó
og verður minni þreyfast?"

"Af þrá, ad þreyfingin í sjónum er þegar komin þingad - og ad landi - ein
þess, ad hannan geti annast þad er. - En þó gletur min at þy ad þetta síðar."

þessu þein dýrum síðar var komid of þessu holl of gundvoti, stóð-

vel þinn í sjóinn, svo, ad manna bíta holl í land.

Nathur síðar lítid ó þálf og gat þess vid hann hvern samþygar
hann þefdi adid mid verid þessu dag. Hann brosti, og sagdi:

"þad er í þessu idur, sem hvel midur geti síð þetta, of þann þann

þeli eftir því; m. a. min sjó þad í stípa þarinn, þessu og mög

þessu; þad sagir til min þetta of þ. svo ad sjó verður min vill þy."

Hannst nokkurnt fyrir 14. 10. árinum - en þá hafði verið gott sumari - sagði ég
við Fálfrói: „Hittil held ég að hún væri vandrættlingur þú þinn verra í veldi,
eftir svoona langa andvegistíð í allt sumari, fram á hausti. Einhverri þinn
held ég að hanna hressi og snjósi í veldi“

„Þú heldur það“, sagði hann, „en ég efastu nú að við sjá um nokkurnt
snjófót í allan veldi, hvað þú miltum snjó.“

Ég hugsaði mér þá, að miðskyldi ég veita þessu náttúru athyglisgumma
hversju hanna hefði spáð um haustið; mér þótti þetta lígi verra með min-
num lífsindum, en svo fór, að dagurinn í september var veldurinn, sá dagur
vinnu snjósi, en svo lítil, e. m. h. h. í veldi og grundinni, að hann-
ast var sporralt í jökulnum; það var að minn fót, sem þótt reyfti undir
vott með öllu. Annar snjósi sást elki veldurinn þann, og um sumari-
mið var nokkurnt árin margra þungru vaxin í föðu (f. d.
þjó þú Katriu Magnúsdóttur, og um þessu þaga veid gefid í Morgunbl. þá.

Það vada veldur (~~1927-1928~~) þetta var, man ég elki. Líklega ínhver þessara veldur 1927-29

Þannig var það á hversju vori og hversju hausti, að Fálfrói sagði svo
náttúrulega fyrir um sumari - og veldur veldurinn sáur í þetta sinn, og
þá mugu síðar um veldur þann og þann daginn, veldurinn sáurinn;
sanna máti var vitandi að gagna um fjóvæðin og jafnvel um náttúru.

Aldeisi þessu er ég þú, með vinni, hvað hann hafði þú markis um
þetta wé júniolept annað, en ég hýgg, að þú þafi náðid meota um:

Frá því athyglisgjafi hanni, og að hann þafi líklega fundið við stjörnu-
leiddan hversju um á haustið, veldur veldurinn á sumari, þóttid og
áspáðann í loki um og áin, þú glaðid og hatti um þessu líka, en hann um-
gæðid, þóttid í stjörnu og bláum um í loki um, en ein þann þá þóttid
hljóðis um og margvöldu, meðan hann deildi um þetta, svo og

Þá vildi ég minnast í fá einar stöðvandi um plöggstögginn hálf, í þrjú þúsund viki milli og
 h'ad hann við þeim, en þau voru eigi ávallt samtíðum í líti lokna þeirra, en lét h'ad þá
 m'era en hann, enda þótti þann v'ist aldrei að gjöra neitt uppstætt í þeim efnum, af öfku
 við öfku. Stéttu h'ad þeir, sem engum ádrum þóttu að segja neitt eða gjöra euffim
 sjálfum, því þeir einir höfdu "Stimpilinn", loknað, en sjálfur var hann að einu loknað
 af guds náð, eins og h'ad þar einu þeirra k'urust að v'ri um smáskammt loknað af öfku.

Þegar spáist um veðlin gegnadi h'ar árið 1918, með frá 9. til 19. nóv. eða lengur, var
 ég einn meðal þeirra þingja manna, en höfðum afgreiddur í þauð á auðum frá
 M. 10-1 á d'og; hvarjum. Öf þ'elli engum sm'rt af þ'eirri veiki, frá í þ'á frá M. 6 að
 morgun og var á sífeldum þ'annum um v'riun til þess að h'agna að veita fólk
 einhverja hjálf. Var þá öf og v'nda hjótt um að líkast; Enginn meður uppist'auðandi
 v'ndast' h'ar, engin hjálf frá auð og lokningin af st'ornum v'kanti og öf þ'inn
 hást'alezasta fyrir og v'ldingana, sem h'undur v'ndur sem st'ra í öf v'ndi.

Þetta er þ'eirra aldar, en frá til þ'ólfs, og vissi ég eigi til þess að minndi
 þ'eirra minna, en frá v'nda g'atu frá v'ndu h'ann, en þ'ad g'atu þ'eir eigi allir,
 sem v'ndur v'ndur að v'ldi.

Hann þ'etta var smá þ'eringu ebla í v'ndum og h'ar sem þetta var, og k'ornu ýmsin
 þ'unnungjan minni og v'ndi til min og g'at ég öf g'ert þ'eim v'ndum nokkuð; meðal
 þ'eirra var P. O. Christensen h'ysali og sagdi hann mér, að ég m'atti líti sin, og
 mér logi á".

Þ'ólfi g'elt öf v'ldinga að fá meðal þ'ann, en hann þ'urfti að nota; Þ'á þ'á
 v'ndu st'ndin til afgreiddur og þ'ó ein þ'ann þ'v'ndu þ'v'ndu; st'ndum v'ndu meðal
 eigi til h'j' þ'essu h'ysala þ'ott þ'ann v'ndi til h'j' þ'innu og var þ'ad öf en v'ndu
 að líta frá v'ndi, og m' v'ndu m'ann þ'essu að v'ndu st'ndu og v'ndi. Þ'ad var
 þ'v'ndu líti ávallt h'ar v'ndi að þ'v'ndu, en í h'ysali, þ'ott m'ldi logi v'ndi.

Þ'v'ndu líti ávallt h'ar v'ndi að þ'v'ndu, en í h'ysali, þ'ott m'ldi logi v'ndi.
 Þ'v'ndu var þ'ad k'urust eitt (13. nóv.) að þ'v'ndu v'ndu mig að v'ndu í h'ysali fyrir sig; hann

Félti mér listu yfir þau. Sl. var 10 1/2 d hvöldi, og hljóð og videri lyffsalium
 J. O. Christensen, og titti svo á, að enginn væri lyffsalium var þar til
 afgreiddur, heldur 17 menn, hédan og hédan úr öðrum, sem sjálfboðar lídar, en
 eltri þáttur veitt til fleiru hluta, en einhverjar þáttaringar færi þó til, að rétt
 vori miðfarið. Svona voru vandræðin einnig í þessu völdi, og lést mér eltri
 velt á, enda sögðust fleir engin rétt skunna til að afgreidda lyffsalium, en ég var að
 léta offri: þau voru svo margar þegunda og mjög blönduð að mér lyffsalium;
 þau vori ségi á annara þori en "hætra manni" að setja þau saman.

J. O. Christensen var orðinn veikur. Í öngum minnum rétti ógfið þó af, að
 gæta væri við mig við endurdrög þús síns, þar sem ég vissi að J. O. Christensen óg; og
 komst mér, þá hann liggja dauðdona í rúmi sínu, svo að þu engla, að hann gat
 nánaót l'atid til síns heyrna. Eitt hvar af börnun lá í neðtu rúminum en kona
 hans stóð á vindja gólfi, gráttandi, með báðar hendur fyrir augum sér.

Hled hálfum þungi stundi og upps erindi minni, félti konnuni listann og þas lúna
 hann fyrir manni sínum, laust hún viderað konunni í viddan og hviót undir st þau á.

Þegundir lyffsalium voru, eins í afgreiddum, þótt í Kjallaramann og þótt á
 þeir átt upp í ofota lofti. Hætti ég að hann gæddi konunna, þótt hún þreyfti
 sér til að ná í þetta, konunni með þad og sínu sér. Með hún já við þori, ótt og
 vilja gædd, en sígnilega laugð um megn þann.

Óg léid þanna minna 1/2 tína og þóttidum við eltri að þannan, og
 lyffsalium: hann var vottum þótt um þann og þóttid þótt yfir 40 stípa þess. Þótt
 eða þriju undanfarið dögum.

Þinnu konunni undanfarið, lyffsalium léit í þann og hviótadi þótt að konun
 sínu, að eins þegundirna offri ég að þá um og vori hann að þótt í lyffsalium
 minni videri. Þótt hún svo þannad með listann og ég í offri henni um sömum dögum
 sem ég þann. Þóttid þannan góða vör minni og þóttid eltri við að þótt hann offri

í þessum lífi. Hona hama hefdi farið í stofnunni fram; lýfja bændina og lóðid
erindi sínu. Þótti mér leitir að geta elti hvar hama og fjöldad henni. —

Matan og beidflama eftir afgeidinu, sé íj d vild klid mér stendur Sigurjóns fúsinn,
sem þá hafði verið með mér um nokkura vikna stéid. Landlaubannur. Hama
lejo vid Skólavordmötij 6(?) og var mér að leggja af stúðinn til sín.

„Vid getum orðid samfenda“ sagdi íj. „Efri íj þessum lífid. Hver er veidinn
hijá yður og hvaða lyf erud þér d selja?“

„Svofu meðal hunda kornuini míni. Hér hefdi elti getad sofnad eit
vinsatta augu á líð mér í 5 dögum; þetta er 6. dagid og í þessum meðal elti
duga í nátt. Ekker lóðinn er d sprautu hama með sofnulyfi.“

Eg feldti áaugunum og þessum sprautum og sagdi vid Sigurjón í leid-
inni rýf eftir:

„Viltij þer mér elti verda mér samfend, til hama hálfsbróður míns og hegra head hama
segi um veidindi. Hona ydar; hama hefdi einmitt hijáspad morgun, sem þúgid hega
svona langvarandi sofnuleysi og lóðinn hoga verid kornuini í fremsta hlunum mid
d sprautu. Eg verid yður svo samfenda yður vidur eftir eftur og þarf elti d skanda
meitt vid; að eina stils meðorunum.“

Sigurjón var þrogn til þess d fara langra yfjeftir Skólavordmötijnum en hein
til sín, en barst svo einu í leidinu og ósjálfrótt var vid vorum kornuini
svo langt, að hama sé d litlu munadi.

Vid kornuini til Trófs; hama var d ljúkt vid d afgeida manni einu og
hona. Klukkun var þó 10 mínútu gengin í sólf. Eg stóldi lyffunum og sagdi:

„Taja, henna hama mér flósin“ (og sagdi hama mid fram ordum hvarnig mér
hefdi gengid). Var hama þó fljótt til d segja:

„Fékkstu þau oll. (P: meðalís) og sagdi íj d svo vori. Vand hama í gladder
vid og sagdi: „Þad var gott! mig hefdi vandað þau, mig þaga lopi.“

"Taja," sagdi eg, "en fjad er, ein madur med mer, sem mig langar til ad hafi tal offra. Hann var ein samfandi udan ein apotheki og var dfa svofu liff handa kerrummi vinnu, fvi him hafi ekki gefad blundad i 5 dögum, fjad er 6. dögum i nótt."

Tellur Frolfua fressu faloza, og segin: "fad er fjudingur laust fyrir hann d tal vid mig; eg get ekki hjalfad kerrummi, fvi min modal eiga euga samstadu med lyffum kerrummi; fjad verda ad lida o.m. 16. tolv dagar fvi fvi ad meun hotta ad nota fann fangd til minn modot geti, verad i nóttu. Hann verdur ad nota fann sem hann er med."

"Taja, en viltu samt ekki tala vid manninn; eg dro, hann hringad med mer!"

"fad hefdid er ekki aft ad gera. - Gy tala elbert vid hann!"

So eg fvi, ad frolfua fvi ad fonda vid too glo's og staldra di eg fvi vid fa ein augu blit, frott eg s di, ad hann mundi ekki sanna sigurinn, sem bid frammi i forstogummi.

Varð Frolfua too samfanda mer fangad, snur ser ad sigurinn og segin:

"En ad fjad fvi, sem fylgdust med hannu fvi hringad." Sigurinn hrad jo vid fvi.

"Taja, hann (fvi) var ad bidja mig um modal handa kerrummi ydar, en segin, ad fvi serid med svofu modal handa kerru fra lattu. Her er ein too glo's, sem eg hef ydar fa fyrir beidni fvi, en af fvi notid fann, fvi hef eg fjad fram vid ydar - og bid ydar ad muna fjad vel, ad fjad er algjaflega i ydar abyrpd i alfo, hock fvi notid min modal eta fann, sem fvi erid med. Gy held fvi ekki fram, ad fvi notid min modot og vil helst hida ydar til fros ad nota hin. En i fvi beid fvi abyrpd, en ekki eg!"

Þetta sagdi hann vid fvi einn og alvortu sem hann var lajin, og sigurinn jafli fvi og vintist stidja fjad vel. Sidan geyrum vid hann til sigurinn og idur er vid stildum, sagdi eg vid hann: "hvad atlid fvi mi ad gera? Her viddist fvi eiga in miltum vanda ad hida. En unnid, hvad frolfua sagdi vid ydar."

So stildum vid og hoddum st. -

Min dognun sidar se eg, ad sigurinn er kerrummi i kaupum og var veltid fvi farin ad hena. Gy mundi fvi i liti elbert um af stid fvi min og sigurinn og kerru

Þannu fyrri en um myndan dag og segi þér við Sigurjón:

"Hvernig líður þer nú yðar?"

"Henni líður vell."

Hugad; ég sjá, að þegar hann svaradi þessu þannig, hefti hún láid. og spurdi, með hluthelmingu: "þója, do þú?"

"Já, hún lifir gáða lífi!" og var glöð; hún var í svani hans.

Valmadráni forvitni mínar, og spurdi: "Hvað gerdu þér, eftir að við stílum? Hvernig fóru þér að með meðlin? - Hver stílu notu þér?"

Þegoti mí Sigurjón er spurningum mínum: þessa leid:

"Eg hefti aldrei komist í meiri vanda en þá, en ég var að huga um það: áudd yfir hús mína, hefti meðlin ég stýldi nota. Þótt ég sé að nota meðstólfs."

Eg átti að gefa kommu 3 dröpa af þessu glasi á hvernig í 10 mínútum það stóð í sæli: Stólfs, og kl. var hálf-töl, en ég byrjaði; þessu hefti ég áfram til kl. 1 1/2, enda átti ég sjá að fella minn stólfs í 3 dröpa á hvernig hálf-töl. Þegar kl. var orðin 2 og ég áttad að fara gefa kommu á, hefti hún fóru á minnstólfs og kastad upp undir höfðinu hroða, sem ég get ekki lýst og líkum þá und höfnum; svo mikil barst af þessu upp í hálshannan og ummum og stóðu upp höfðin yfir í rúmum 5 mínútum. Ég og henni þá min, en hefti á eftir þessu áttad kast miklu minna og var þá blástur á þessu sem uppi henni þessu. Líðan laðist hún fyrir aftur og dafu ad, en það var mi, laugi sutfur "Færst mér, þér og þá ekki að hún laðist á híd allra minna undir í 6 klukkum þessu, - svo fast og vort þu og þú, - og eftir það var hún alþess, þótt í fötur eftir þvo daga. og hefti aldrei áður hrastu en veid en síðan."

Þannig þótt með þessu helmingu Stólfs, enda vænd ég oft áður og síðan var við þess líðan á augu, þótt ég sé vitti og svo vellum þá, sem þessu.

Sóðnum vituastiga minnar mun gáðan árangur af lalþringum Þólfu, ein þann
í spóntur veitinn, og verði ég þann í hverju yfirbæddi þann eðri fölgur og
hver vori munurinn í aðferðum lalþringa og aðferðum þann. Hann sagði:

"Lalþringurinn nota, að þú er í best veit, einn þann þann þann og Kalli-
lyf, en það er þar hjartað til einn einn þann, svo miðils, að minn eigi
þú erfidara með að sofa, sem lengra líður og minni lyf einn notuð of þessu
þagi. Þegar vorturinn er orðinn athugasemdir, minn að vanda eðri of svef-
lysi, lalþringurinn er í þessu þann sprautu, sem þú einn elsti þola, síst allis. og dregja að
einu þann stundum eftir innþrætt minni, enda herða þú Kallandi lyf
í þessu í lalþringum, en miðja þann þann einn."

"Eru þessa lyf nota þú?" spandi ég.

"Engin Kallandi lyf, nema þó í ítrútu mynd, þú sátt þann, þótt vanda sé,
vanda að haldast í þessu mynd og þann einn", enda þann þann eftir þú og þann
þú þú. Lyf þann er í nota, lalþringurinn í lalþringum og síst þann
þann þann þann þann, við það þann þann þann þann þann og þann þann þann."

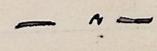
Þólfur nefndi meðalid, en elsti þann er vafur þann, heldur þann, að þann
sagði það samseth af efnum, sem minn einn minni eigi þann þann, en það
vori notu þann. Þú þann vori alþing þann þann þann og samseth eftir
þann þann þann þann. Vildi þann heldur þann þann þann þann þann,
eins og minn þann þann þann, sem þann vortist eigi þann að þann þann
þann þann þann þann, þann þann þann þann þann þann þann þann, en
einu þann
en þann
in þann þann þann, þann þann þann þann þann þann þann. Hann lalþringurinn
þann vanda þann í þann þann þann, og vortist minn þann þann þann þann þann,

* minn minni að þann þann þann þann þann þann "þann þann"

hvað hinni lendum lendum kalla. til vaxða, af hann fór inn á sínd þessu
í lendum kalla. — sínum, enda virkist mér, þá hann var eigi einu
ögnfjelt nokkurt í st. vid, sam. það, en lendum völdu hann og áttum smá-
stæmtal lendum sam. eiginlega og á undan lendum, sem við lendum, en
það var orðið „Skottu lendum“ (!). Sjá um þetta nafn í orðabókunni

Þessu ogan vissi ég, þá ymsu lendum, s. á m. Hattlíkus Einarsson veisdu fólki
til fjölda til ráða við ymsu sjúklum, s. d. hágtösta og sefðu, þá hann var
þar í Brigidall, enda kagði fólgu vatni þann en hágtöstum geypti hér
mest. um eða yfir 900 sjúklum, en hálkurinn var af sjúklum þessum, og
vissi ég eigi til á veinu þessu, sem hann leitundu í þess efni, d. d.

Samma máli var þá gagna um mistinga, skarlati, ött, brjósti innu bólgna,
hálsbólga, og einn um lundrabólga, þá þar kagði þá hann ávalt östsigdall,
jafuvel fjótt meins var niðr hjá Konungi; en dæmdu fyrir þessu östljandi,
en fólgu var oft þegar til á gagna eigi við nokkurn lendum me til lendum-
inga, af hann vissi, þá lendum lendum hefðu sjúklum meins hálkurinn, og
sagði, þá ein meðal gagna lendum gagna fyr en á 2-3 dögum lendum eftir
þá meðal lendum hefði veid ^{síni og idur in 1895} notuð; þá gagna þá hann samsættinga lendum
hann, þá þar var me á ræða, og hitan (temperatura) vildi hann eftir hálkurinn
fyr en í lendum þá, sem áttu en sefðu. —

Þá þar við eitt sinn, þá Eyvindur, semur þegar C. Sigurdsman frá Ágrostu
fólki þessu þessu að hálkurinn, var viti sínu þá, til þess til fjalla, stætt sig í
háls, en kagði þá eftir áttu meins af hálkurinn í fólgu. Þá þar var hann í
Randa viti sjúklum og lendum aðttu en Eyvindur fór þá þá, þá þá við,
þá eigi og fólgu áttu lendum viti áttu og gagna við meins gagna. Hálkurinn
við þá þegar gagna í lendum frá sjúklum hálkurinn til síni og var hann þá við

13) Hanna er vitjunnarfeð sínni til sonar síns. Tók og fuguar tali, en fólgu
helt lauga vatur eftir góðum og heyrði undir vöng, að við fuguar vorum að
hala um sjúðling einhveru, sem var í sjúðro húsinn. Sagi fuguar undir fól, að
sonur hans var brúinn að leggja framna „Kallinn“ um 8-9 vísna stönd, en var
við „bráðum vörum góðum“. Stíðlenn við svo tulinu og þellu of til fólgu, en hefti
bódd mín og sagði framna fól við mig:

„Hvada sjúðling voruð fól að hala um? En ein hær vátur, við um undi fuguar?“

„Já; Gyvindrur sonur hans er brúinn að leggja í Kallinn um 8-9 vísna, síðan hann
hlípti í fjállinu úr Rangardalunni í vatur; en fuguar sagði, að hann var inn bráðum
vörum góðum.“

„Hvada er fletta!“ sagði fólgu, „gengur fram svona sátt, kallinnum, að kalla
Kall, að það kalla 8-9 vísna? - Og held að það megi kalla að fletta í jagu-
morgun dögum.“

Vard ég fól undir undi vátur og sýgi: „Á 8-9 dögum! Hefi fól kallað það, að
heftirna rangardal fyrir þessum.“

„Já; ég hefði talvenda rangardal fyrir fól: Það er ein elsti manna fól dögur, síðan
hann er hann Vilhelms gamla Sönnu fól, fulla bot við fól sári í fól, en hún
hefti hefti um mig á, og er hún fól öldur vörum. En er Gyvindrur elsti megi
vatur?“

„Fól sári?“ sagði ég, „en er það elsti vaturinn er Kall?“

„Já, að vísu, en kallinn er við hvorn fuguar getur vaturinn hún sári.“

„Hvort huan kallinn er fól, og er hún elsti vaturinn?“

„Nei, andvátur mig, ef kalla er að fól, og það geta allir geta.“

„Hvada modur eða við hefði fól vatur?“

„Það er að hafa vaturinn hún, og blanda huan kalla, því sé hún of
stær, vaturinn hún, en sé hún of vát, fuguar hún.“

l'eti i seir heyrn va stailja hvark þeim þatti betur va ver, hvar þi, ad þeir
 þeirri seirni gæddu þessum einu eyri hvar þi meira. En sár er þann þessum,
 þiott ei aldun þessi þann vrd i þvi, ad manni þessir hvar of leitad þessum ad ver
 en þeir þessum þi þess, an þess ad þeir geti nokkur ad gert, en þess þessum,
 þessum, þessum, ad þessum þessum þessum þessum þessum, en allu þessum
 þessum. Þess var þess eigu ad munda, ad þessum þessum, þessum þessum var,
 vid þessum i þess of veldu þessum, þessum þessum þessum þessum i þessum of þessum
 þessum, þessum þessum þessum þessum ad þessum þessum þessum þessum þessum þessum
 þessum of þessum þessum þessum þessum þessum þessum, þessum þessum þessum
 ad þessum þessum þessum þessum þessum þessum. Þessum þessum þessum þessum
 þessum þessum, ad þessum þessum, þessum þessum þessum þessum þessum þessum
 vid þessum. Þessum þessum þessum of þessum, þessum þessum þessum, of þessum þessum, ad
 þessum of þessum þessum of þessum þessum vid þessum þessum - en of var ni þessum þessum - þessum
 nokkur of þessum þessum þessum þessum þessum, þessum þessum þessum of þessum.
 vrd ad þessum. of of þessum þessum þessum þessum þessum þessum, þessum þessum þessum
 þessum þessum ad þessum, ad þessum þessum þessum of þessum þessum ad þessum þessum þessum
 þessum of þessum þessum þessum vid þessum þessum þessum, en ad þessum þessum þessum þessum
 þessum, en þessum þessum vid, of þessum þessum of þessum þessum þessum þessum, þessum
 of þessum þessum þessum, ad þessum þessum þessum vid þessum þessum, en ad þessum þessum
 þessum þessum þessum, þessum þessum þessum þessum þessum þessum. Þessum þessum
 þessum þessum þessum, ad þessum þessum þessum þessum þessum þessum, þessum
 ad þessum þessum -; þessum of þessum þessum þessum þessum þessum þessum, þessum
 eigu þessum þessum ad stailid, þessum þessum þessum þessum þessum of þessum þessum
 ad þessum þessum, þessum of þessum þessum.
 Þessum þessum vid þessum vid of þessum þessum, ad þessum þessum þessum þessum þessum, þessum
 vid þessum þessum of þessum þessum ad þessum þessum, þessum þessum þessum, þessum þessum

eigi opin skátti um huganna sína og fyrirklæmi en adra. Hann var of-
 dulur í stæpi, oft átt sóttum niður í eigin huganna, sem þessum um eigi
 adra höfu gefud beth um. Tólfur var þó, frátt fyrir það, hversu dulur hann var
 og fastlíftum, alls enginn þrumbari né vanstilingu niður; hann var gladd og sim-
 dur, höflogu gannansamur og gladdur, fróður um fjöldamargi það, en adra vísu
 lítill deili á, því hann las mikið og mundi vel og svo hugandi um það og annað
 en fyrir augu bar, að hann virðist oft annars huga. Viti á hann ykt, var það
 oft svo, sem hann, "komi af fjöldum" og hefði eltri áttad sig í því sem um var að
 vera eða hoda í það og það stíftid. Ein kemur þessi höfuð fylgja þorum alltaf
 efi og frá barns tíni, enda léid hann mikið, sem barn, vognu höfuðviki, svo
 að blóð og vessar gangu út úr eyrum hans og var hann þá ávali þrygnar-
 stjórn, en augu hafði hann og sjón í bresta lagi.

Mídal annars þess, en Tólfur sótti sér niður í, var sönglistin og samdi
 hann, ein kemur efið hálfþrjúaldur sínu fjölda smálogu og líta þau fljótt
 gæðs-lagi hans, gladdur, ljóttu, en þó rímlaga vildu um. Því madur
 um hann höfu veld, bethi og meiri en þó eða adra höfuð hugmynd um,
 því hann mátti aldrei veita ljótt hepa eða efi og vaf varari manni veit
 efi eltri, né heldur fríd gamari; í stóradnum og fjáttu get hann eltri
 stáidid: hann vilði heldur lídu, en stáidid. Því var það, að flógar efi veld
 fyrir ofsóttum í handbóknum 1915-1916, þannu hann manna sár-
 astkil með vör og léd mig þess oft, að þýgna þó hinda þvi frá mér, líta
 það sem minnst á mig þá, því hefi vori við svo "varasama manni" að hoda-
 átti hann þar við Þjórn Xristjónsson, sem þó var góður kunnir efi Tólfs og svo
 Árnó Jóhannsson - að eigi vori að vita, hvers kunnur ókoda fléir geti geru
 mér, efi efi sýndi þeim mót, fodu eða létu eigi undan þeim. Var þetta þó
 alls eltri af hlífð við þá, heldur af því, að hann gat eigi, framur en adra

vitad, hvert egi var svo stæltur á sveitinni, sem egi þótti vera og
 var vissur að egi var, og tók undan við einum sinni um þetta á góngu
 alþras eundur í Þóthjólhlíð. Eftir það samtal fórum egi, að hann hefði
 athugað málið svo, að hann kvæði mig eigi oflar - né heldur tatti - að
 til þess að "berjast" einu við átti" eins og Egill Þórðsson og egi varam aðgera
 í ofbrotu þeirru á mig. Hann varð midsandi: Ofbrotin var eigi að hann
 skapaði og svo átrúloz þommu, að hann var ávallt lafsur í gæði, hveud
 sem egi lítði hann að máli matan ofbrotin stóð yfir, en hveudist jafnan síð,
 er hann sé og heyrði hveudum létu egi tótt hann. Eft. v. hefði það stundum
 verið "þyggvæð" hjá mér, jafnvel þótt egi vori mér þess með vitandi, að egi vori ör-
 roggur um, að sýgan höggstáð vori á mér að finna.

Annars varam egi létu var við hlutskellingu annara manna í þessu óstíðjan-
 lega andstæfni minni, nemu hjó þáru einu minni: Þorur minni, Þóttfi og þótt
 Ólafsson og Alþingismanni og Þorri vörðura. Þau söguðu egi lík sama og á sínu líd:
 "Við vitum að þetta er ein alþingur á ársi á þing, og þótt eftir hleð að fara úr
 - þannig erum!" Þótt Ólafsson kvæði einu stættast að orði um þetta:
 "Þótt eigi létu að vera stundum lengur undir valdi þessara djöfla; þótt getur
 fangid nógu annað að gera, og eigi létu að láta "þona manni" vora að leiða sín
 að þótt, að draga þing undan í stíðinu - alsaklausum."

Þótt mitt við þessu var jafnan á þessa líd:
 "Það er einmitt, og létu sétt þess vegna, að egi veit hveudum á ársi manni
 alþing á stóðaklausum - egi veit jafnvel engu orði til þeirra, - að egi stætt aldrei
 hófa undan, heldur að einu veija mig, enda lét egi svo á, að þótt sé þyggvæð
 til að atla, að egi hefði létu hveudum míll í þottanum, og egi færi að hófa undan
 og fara úr þottanum. Þótt, egi létu hveudum úr stundum (þótt undan hveudum
 þótt), þótt hann getur létu orðið nenna á sínu líd: Alþing sýknum!"

Þá vil ég minna að á uppföringunum Þólfis, þó, sem ég veit eða vissi um, þó
vitnaðstíja mín um þá vörð halsmarliadar.

Þólfur fann upp nýja tegund vetastöina; kostadi mög um hundraðdum
Nísla til þess að fá einn kleyfi fyrir þeim. Þeir þóttu ágætis og seldust vel. Einn-
kleyfid og all stígl er um það vörn í berta lagi og lét þann þann vörð fari í stjórna-
rúðid til haggningar þess, að allt vörð í lagi, eins og lof söfðu fyrir um. En einn-
kleyfid var bókid; uppföringun hans var stóðid frá hönnu; þá gerdi, "vörð þess
sinnu madur" einn á Lindunnesjum, Eiríku, Totfasun; Þalharði í þeim, og einnig
um kálk kleyfi einnar madur, á Eyjabakkun, sem ég eigi líndi, um að nefna, þó
þannu trétti við frum hvarðun. sinn um tilkúning stöina um og stóð í þeim.

Þólfur hófðaði mátt gegn Eiríku Totfasun og féll hvarvís Arnólfsson lof-
föðing - einn þinn snjallasta manni í þeim söðum, til þess að selja málid.

Þinnarinn, Hagnís Jónsson bójarfógeti í Hafnarfirði munu hafa söð, að eigi
munndi mest að löusa málid umma á einu vög; Þólfis vil; en þá fann hann
á stöðun þá, sem dregdi til þess að þólfur fopadi málinu, en þinn var sí, að
stærfs togu stjórna í stjórna, áðinn, hr. Jón Hermannsson, kafi; vaurðar að
stóri einn kleyfid í berta lagi, en til þess vörn gjörðan y áttu að sýna, að
allt vörð lofþótt; þetta vörð gegn y áðinn vörð, fopadi. Þólfur málinu, ein-
mitt fyrir vörn söðun einbattismannu þess í þólfu stjórna áðinn, sem
átti að góta néttar hann lofðun samkvæmt. Einbattismannu þess um
vögdi að vögja áðinn þetta: "þer mieldur þetta þetta þessu!" Enda velt
deinur Hagnísar Jónssonar í þessu, svo, að hann gat sagt vörn sinnu, Eiríku
Totfasun: "þá var forngalli á einn kleyfinu; þá þetta mield málid y
getur mý not að uppföringun þína í vörð."

Þetta féll Þólfis þungt. Hann, fátökur madur, sem hafði gjört allt þú
néttasta og kostad um fé til þess, að ná nétti sinnu á manni, sem

svo heilfilla hafi brofid hett hans, vordun d frol. fletta an allra eoto
fyrir vandröðlu venslara sína, Jóns Hermannssonar, sem vordu til þess að
opna hinnu sála sinnu til að snúna í gegnum - og hrósa hafi.

Hi mætti spyrja: „En vortu steinarnir þi elki gjör-ólísi?“

Ey hafi elki séð dóminn, en undir rökstri málvinnu og jafnvel í dómstæðum
mum munu þiud hafa þurfd fram, að sökun þess, hversu steinagend Eimils var
lík steinagend Þólfu, hafi dómurinn eigi komið hjá þvi, að dómur Eimils
selan og í seltu v. s. fr. háid strandadi í forngallanum og munu þeir, er
á málvinnu stádu þagnuast Þólfu vortu svo, vider bændu sínum, að þeir höfdu
se þi þv fulsömuandi að nota forngallanum sem v. s. lita-á stádu.

Þannig var ein rættarfauid í þi daga, löginn og þeir, sem þeim áttu að gylgja, í
stíllu brenni! — Svona eru ólífrú velk, Ánni, sagdi Ólafur og vildi Jónsson.

Þó var einn upptíminn Þólfu sí, að hann bjó til þoguvöngur, sem fara mátti
til í gírunum, upp og niður, með lítili fyrri höfu, svo, að með henni mátti veidda séld
og hvaru annan fíth, hvort sem hann hett sig hátt eða lágt í gírunum. Helsti
byljar- og styrktarvinnur í þessu efni var hollvinnu hans, Jóhannis Þjama-
son stípsstjóri, einn hinn a mættu manna og þaukuyndasti stípsstjóri í stí-
stípanum og þogvinnu. Vord Jóhannis þogur svo hrifinn af þessari nýnni, að
hann fór með Þólfu hvernja feldinu eftir aðra hett ut í flóann og sunatinn, en
stípskostur þeirri var jafnan af stórnunum stáuti. Þó hvar Jóhannes þvi
til lúidun, að stíps Gudsundar Jónssonar í Reykjunum, þi en þad var vid
landhelgisgöðlu (Skallagrinnu?) var þengid til þess að reyna vopu þessu,
en þad gat eigi ordid venna einu sinni, þvi stípsid var losad in landhelgis-
göðlunni fyr en völdunum vardi og vordu þeir þvi að hotta vid litranum
sinar. Hafi Gudsundar Jónsinn líkelt vel ó veidialt að fletta og talid

Það til mikilla framfaru, ef notað yndi, enda, staryadi "Það sam-
 kvæmt því sem Tólfur hefur áttad því að gera, og má uddri geta hverum
 mikil framfar hefti getad af því orði, að geta t.d. náð síðinni hvar sem
 var, jafnvel fáum föðnum undir yfirlardi og þótt sjó var eigi stöðfær.
 Hér stundadi eum ó fábeta Tólfu og áhrifa leyfis ritgerðar manna, enda
 munu þeim o.t.v. eigi verid nojiloga ljóst, hvarum mikil framfar voru í
 þessum. Þvad um uppi fundum þessa vand síðan, velti ef elsti og hefti
 það mat, sem ömum flévi, fallid í gleymsku, enda mun ef elsti til
 þessa, að ef ríkti Tólf eftir þessum tíni síðari ár, og jafna ef yfir á þón minni
 í þessum efni gæguvart þorum sem mörgu öðru. Nú idrast ef þess alls.

Önnur var það upptíming Tólfu, sem ef undrad ríkj, en það var sam-
 setning efna, en hiti og kuddi höfdu þau áhrif á, að all aldíd sagdi til
 um það, ef hiti t.d. í herbergi eða hiti stígi um 2-3 stígi. Áhrif
 þetta var einfalt ríkj, þó var handþeg af ódýrt ríkj (2-3 annu) og
 reyndi þann það sínu síni í vider vísu minni og annara manna. Hann
 reyndi það frá þannig: Þherbergjum var 10 stíga hiti. Nú var það hitad
 uppi í 14 stígi, síðan 18 stígi, frá í 20 stígi og loks uppi í 34 stígi (óð í Celsius)
 og stíkti Tólfur áhrifid í öll olíttin svo áður eum hita vreytingin vand, að
 það stíkti gera aduast um það, hér um bil í því stígi sem því var áttad
 en að því komi, að hitinu í herbergjum völdi því stígi, sem fyrir fram var til-
 ektark og reyndist þetta svo, að í 14 stíga metlinum, gædi það var við sig
 í 15. stígi; í 18 stíga metlinum vand það er hitinu vand 17 stígi; í þessum
 stígum var ^{það} hiti nákvæmlega í hitastígum 26 og 34.

Þvad átti áhrifid að gefa til kynna ef á hvern veg?
 Áhrifid átti að standa í sambandi við bringingar áhrif: Eftir leyðist

i sundur við hild ávordna hitastig, féll frá lóð eða stéinn eða annað
ástand niður í annað ástand (þlotu), sem samstöðudis smerti við ræfandi, en
stóð í sambandi við hringingar ástand; öðru heitbergi eða hús, svo uerri eða
flærni sem vana vildi.

Þessi: Hæms sofa á lofti í hús; niðri í húsinn sem 10 stig, en um nóttina
þvíkmar í húsinn af hitinum vander bratt 14-15 stig. Áhaldid gefur þetta til
kynna með hringingun í evafulea Berginn og sjó flær, sem flær sofa, að óadtilgæms
hiti er í heitbergi flær, sem áhaldid er í, og ekki átti að vera hlýttu en 10 stig;
hitinn flær er þummin upp í 14-15 stig eða meiru eins og áður segja. Er flær
sýnilegt, að flær er ekki allt með flærdu.

Þannig mátti kenna áhald flær í huda hitastigi; sem var frá 0 til 10 stig eða
jafnvel flærni stig.

Huessa miðid úr yggi í þessum var fölgid og jafnframt áhrif í brunnstötu gjöld
eða, má máttu gæta að heitdu gæta áttid miðid, en hær flær sem áður, að flær
um hafa fallid niður og hringingun um flær í grófinu með höfundinum.

Um samsetninguna vinnu og ekki svo vel, að ég geti lýst henni rétt, enda
hlýgangslan er mi, en hitti veit ég, að hún var einföld mið og ódýr.

Þetta vit ég gæta þess, að Flærna þann upp áhald eitt er margfalt aði
væruapl í strauubyggu vatni 200, að hann var 10 faldur, 100 faldur
og jafnvel 1000 faldur. Áhaldid mátti nota flær enigi vatni, fallandi strauubunna
væri, enigi foss 0.5 ftr. og gat flær kinnid fram vellaft, eins og um stóran
foss væri að ræða. Þetta var einnig einfalt og ódýrt, en óþiandi eigi um
að lýsa flær flær, né flær máli yfir höfund, að öðru leyti en flær, að hann
um hafa reynt áhaldid í Flærni og flærni, flær sem strauubunna lédur
hagk flær, og flær reyndist alveg eins og hann áttidist til.

Ymir og fleiri höfði föðfæri á þjóðinni árið ein þetta; voru þad áhöld til
 þess árs ad létta morinnu vinnu; m. a. vefstall, slattu vél og ródru vél,
 sem all voru frumstod og gjóðléð. Hann áhöldum og þessu þá.
 Hann var áreiðanlega trúvirkis maður; annar Eolifson ! þ. s. s. í st. Eolifson.

En hverjig var við þessu þar og innvið þessu þá? Þetta maður?
 Þessu þar hann var góðlyndi og stilling. Og þó hann aldrei heidast, heyrði hann
 aldrei segja neitt ljótt við við heldur heyrja neitt illt við til nokkunnar manna,
 en hann var trútrygginn, þannig, ad svo vísuik, ad hann byggist ekki ávalt
 við hvern veltu af annars hálfu og hefði hann eftast haft ástöðu til þess
 og reynslu nokkura, en þó síður en aðrir; stundum fannst mér hann vera
 um og var um sig og létu sér falla ymirlegt þad þungt, sem hann ekki við
 ad reja. Var þad vinnulega fátaldir og erfiðleikarinn í þá, ad þetta þá í þessu
 heild sem hann var ad sjóta með, en aldrei lét hann í þessu vera, og vóri
 einhver þessu rísum ákvarðan ad sjóði þessu hjá þessu, var hann þessu
 þessu sama hjá þessu fátaldir og góðlyndi þá aldrei: Þóttist endá
 aldrei geta þessu þessu þessu, þótt lítið vóri.

Þad var aft, ad þó hann áhyggjufullur, en af hverju, vissi þó ekki, og þó
 þó spundi hann heid þessu vóri, segði hann: "Þad er stórt, en þad er brátt."
 Þó þó svo spundi hann: "Gat þó nokkud hjálpað þessu?" Var þá eins og hann vóttist
 af þessu, þad vóri við og segði: "Hafðu þessu þessu; þó, þó þessu ad þessu....., en
 vóttist ad lítið til þessu, þótt."

Þessu þar var áreiðanlega gott og góðlyndi: Hann mátti ekki eft annast
 þá og þessu síður vóttist sitt vita, og var strangur nið við þessu þessu. Aldrei
 vissi þó til þess ad hann vóttist vísu ad þessu, og þótt hann vissi, ad þó
 góðlyndi þessu, þad vóri hann aldrei neitt um þessu, og heid þessu þessu mísu

áhræði - en hún hefði ávallt verið helsti mikil - þar eftir svo ind, að þógar og
 leitadi. ^{hans,} ~~hans,~~ sagði hann þeim fátta: "Haldurinn elsti á þú getur
 ti átt að reykja, mérna þú ert svo ná; það er þú kallar þetta þetta". Þessu mátti
 mín náði aðeili þessu en til þessu aldurs, en þó var hann á ári 15-16 ára að
 aldri og hafði einn afstífti þessu né og af honum í þessum efnum, enda und-
 vinnu við þá báðir árið árið (4. Okt. 1885 og ávallt síðan), en þessu og áttu
 þó minni afstáðisnum á afstíftunum míni í áttu ári gærd í þessum efnum.
 Hann varð þrátt áttu áttu ungt þessu, söngitáttu og áttu míni þessu
 dagfararþessu, létta þessu og þessu, eins og þessu þessu áttu.

Það, sem þessu þessu var þó þessu góða þessu minni, var þessu þessu
 þessu: Þessu þessu ind þessu af þessu þessu var þessu áttu áttu, sítt þessu,
 að þessu þessu ind áttu þessu, og var þessu áttu áttu áttu áttu: Þessu
 þessu þessu afstíftunum þessu af þessu í áttu, en þessu þessu þessu og þessu og
 þessu, að þessu þessu þessu þessu, þessu í þessu áttu". Þessu þessu þessu áttu
 áttu þessu þessu þessu, en þessu þessu þessu áttu áttu þessu þessu, var þessu
 áttu áttu, "mei!" Þessu þessu þessu þessu, en þessu, að þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu". Þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu og
 þessu þessu þessu, en "þessu" (þessu) var þessu þessu áttu og þessu, að þessu þessu
 en áttu áttu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu, áttu þessu þessu,
 þessu þessu þessu þessu þessu þessu og áttu þessu áttu áttu áttu.

Þessu þessu þessu var góð og þessu þessu áttu áttu þessu þessu,
 en af þessu áttu, sem þessu, áttu áttu þessu þessu þessu þessu, áttu þessu
 þessu þessu áttu áttu áttu í þessu þessu þessu þessu: Þessu þessu, áttu áttu
 þessu og þessu þessu áttu áttu, þessu þessu þessu áttu.

Það er áttu áttu þessu þessu þessu, en áttu þessu þessu þessu áttu
 áttu áttu: Þessu þessu og áttu og áttu áttu áttu, þessu. Þessu er áttu áttu

nafnid "Skottabálkur", stöðf. stofuþjálfurinn með vandræðum sínum í fæðingum
 innfæra einhvern leyfi Lóalfrs og með fróðu kenna; og þýtti þá hann veði á öllu
 sínu um á þeim tíma sölduðu myndisögj einhvern leyfi hans Ólafsi leysi, og þýtti þá
 vildi þá þessum áður.

Alldi þá, þá ég hefði þýtt þá þessum þýttum mínum, en svo sattu og rétti, þess
 ég veit þá þýtti gæði og samvirkni mínum samant þess, á þessu til þess, þá veit
 þessum svo máttumni þá stýrðu þess, þess und þessum, enda veit ég, þá þessum þýtti
 sattu þá þess þýtti þess þá þessum þýtti þessum.

Þá þessum mitt máttumni þess und þessum þýtti, þessum þýtti þessum þessum
 máttumni þá, þá þessum þýtti þessum þýtti. Þessum þessum þessum þessum, einhvern
 Gæðum þessum þessum o. fl. og þessum þessum þessum þessum, enda þessum
 þessum þessum þessum þessum gæði og þessum þessum, m. a. þessum þessum og þessum
 allis þessum þessum þessum þessum þessum þessum.